

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 190/07-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti R. H., P., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 30 T 21/05 a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 99/06 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva R. H. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 30 T 21/05 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 99/06 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006 porušené boli.

2. R. H. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je p o v i n n ý zaplatiť Okresný súd Trnava do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á uhradiť trovy právneho zastúpenia R. H. v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Z. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 190/07 z 29. novembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. H., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 T 21/05 a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 99/06 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 7. marca 2006 podal vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 30 T 21/05 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd v rozpore so sťažovateľovým právom na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody rozhodol o uvedenej žiadosti až uznesením z 24. augusta 2006, ktorým túto žiadosť zamietol. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej okrem iného poukázal aj na prieťahy v konaní. Krajský súd o podanej sťažnosti rozhodol až 21. septembra 2006, a preto podľa sťažovateľa taktiež v jeho veci nekonal urýchlene.

Podľa sťažovateľa okresný súd a ani krajský súd v konaní o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu zo 7. marca 2006 nekonali urýchlene, resp. bez meškania. Postupom okresného súdu, v dôsledku ktorého o jeho žiadosti rozhodoval päť mesiacov a postupom krajského súdu v konaní, v ktorom o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu z 24. augusta 2006 rozhodoval takmer jeden mesiac, došlo podľa neho k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1.) Okresný súd Trnava svojím postupom v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti R. H. o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 30 T 21/05 porušil jeho základné právo podľa § 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.) Krajský súd v Trnave v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti R. H. o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 99/2006 porušil jeho základné právo podľa § 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3.) R. H. priznáva finančné zadosťučinenie 200 000,- Sk (slovom dvestotísíc korún slovenských), ktoré sú súdy povinné mu vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti nálezu.

4.) R. H. priznáva náhradu trov konania v sume 6.296,- Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť korún slovenských), ktoré sú povinné súdy zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Z. C. do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu k sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním z 19. decembra 2007, v ktorom uviedol: „*Fakty, ktoré sú konštatované v sťažnosti obvineného R. H. podľa obsahu trestného spisu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/21/2005 zodpovedajú skutočnosti. V trestnom spise sa nachádza veľké množstvo podaní sťažovateľa, zrejme v dôsledku ktorých predseda senátu na jednotlivé podania sťažovateľa včas nereagoval a v dôsledku toho došlo k situácii, že o žiadosti obvineného R. H. o prepustenie z väzby zo dňa 07. 03. 2006 bolo rozhodnuté až dňa 24. 08. 2006. Dňa 24. 08. 2006 súd rozhodol súčasne o žiadostiach o prepustenie z väzby zo dňa 01. 02. 2006, 11. 02. 2006, 07. 03. 2006, 28. 02. 2006, 06. 03. 2006, 02. 03. 2006; 18. 04. 2006, 21. 06. 2006, 20. 06. 2006 a 24. 07. 2006. Po podanej sťažnosti obvineného Krajský súd v Trnave rozhodol o zamietnutí sťažnosti dňa 21. 09. 2006, keď spis bol predložený na odvolací súd dňa 12. 09. 2006 a z odvolacieho súdu sa vrátil späť na okresný súd dňa 16. 10. 2006.*

Postup predsedu senátu pri rozhodovaní o žiadostiach obvineného o prepustenie z väzby nemožno považovať za správny, pretože o jednotlivých žiadostiach obvineného o prepustenie z väzby bolo potrebné rozhodnúť bezprostredne po ich dôjdení a nie naraz rozhodovať o 11-tich žiadostiach. Je tiež potrebné uviesť, že k prieťahom v konaní došlo aj zo strany Krajského súdu Trnava, keď po rozhodnutí odvolacieho súdu na č. l. 602 zo dňa 16. 02. 2006 bol spis vrátený na tunajší súd až dňa 13. 03. 2006. Došlo tiež k rozhodovaniu súdu o oslobodení od povinnosti obhajoby JUDr. Č. zo dňa 19. 10. 2006 na č. l. 695, k ustanoveniu inej obhajkyne a to dňa 23. 10. 2006 JUDr. L. J. V tomto smere sa okresný súd dopustil ďalšieho pochybenia, keď v období od 19. 10. 2006 do 23. 10. 2006, teda od oslobodenia od povinnosti obhajoby JUDr. Č., došlo k ustanoveniu JUDr. J. až dňa 23. 10. 2006, teda obvinený štyri dni nemal žiadneho obhajcu.

Predmetná vec stále nie je právoplatne skončená a nedošlo ani k vyhláseniu prvostupňového rozsudku, keď obvinený medzitým nastúpil výkon trestu odňatia slobody v inej trestnej veci. Poznámam tiež, že v období od 06. 07. 2006 do 18. 07. 2006 sudca Mgr. M. Ž. čerpal riadnu dovolenku, pričom rozhodnutie Najvyššieho súdu SR došlo na tunajší súd aj so spisom dňa 12. 07. 2006 (č. l. 556), keď Najvyšší súd SR rozhodol dňa 14. 06. 2006 v tom smere, že trestná vec obvineného R. H. zostáva na Okresnom súde Trnava.

Aj napriek horeuvedeným pochybeniam a prietáhom v konaní, ktoré boli zavinené tunajším súdom považuje Okresný súd Trnava požadované finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk za neúmerne vysoké, pretože práve neustálymi podaniami zo strany obvineného došlo k zneprehľadneniu celého procesného postupu a zrejme z uvedených dôvodov predseda senátu Mgr. M. Ž. neurčil vo veci termín hlavného pojednávania.“

Ústavnému súdu bolo 31. decembra 2007 doručené vyjadrenie krajského súdu zo 17. decembra 2007 k sťažnosti sťažovateľa, v ktorom uviedol: „Krajský súd v Trnave prijal sťažnosť R. H. proti rozhodnutiu Okresného súdu v Trnave zo dňa 24. 8. 2006 sp. zn. 30 T 21/05 na rozhodnutie dňa 12. 9. 2006.

O sťažnosti rozhodol dňa 21. 9. 2006 t. j. v lehote 9 dní pod sp. zn. 5 Tos 99/2006. Sudca, ktorému bola vec pridelená vypracoval rozhodnutie dňa 10. 10. 2006. Rozhodnutie bolo opísané dňa 11. 10. 2006 a spis bol expedovaný späť na Okresný súd v Trnave dňa 12. 10. 2006.

Krajský súd v Trnave o sťažnosti R. H. rozhodol v súlade s ust. § 79 ods. 3 Tr. por. v lehote 9 dní a sudca vypracoval rozhodnutie tiež v zákonnej lehote v súlade s ust. § 180 a § 172 ods. 3 Tr. por.

Z uvedených dôvodov považujem sťažnosť R. H. za nedôvodnú a navrhujem, aby Ústavný súd SR túto zamietol.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Ústavný súd na základe príslušného spisu okresného súdu zistil nasledovný prehľad doterajšieho priebehu trestného konania v súvislosti s rozhodovaním o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006:

- 22. decembra 2005 bola okresnému súdu podaná obžaloba na sťažovateľa pre trestný čin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 v spojení s § 222 ods. 1 Trestného zákona, trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom k 1. augustu 2004, trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 1. decembra 2003, trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2005,

- 7. marca 2006 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 28. februára 2006,

- na č. 1. 499 spisu bola pripojená žiadosť sťažovateľa o „*prepustenie z väzby na slobodu, z iných dôvodov*“ zo 6. marca 2006 (doručená okresnému súdu 10. marca 2006),

- 14. februára 2006 bola okresnému súdu prostredníctvom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) doručená sťažovateľova „*Námietka zaujatosti OS a KS v Trnave*“ z 1. februára 2006,

- 10. apríla 2006 okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 30 T 21/05 o nevyklúčení predsedu senátu a prísediacich senátu okresného súdu z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti sťažovateľovi, zákonný sudca zároveň v tento deň nechal pokynom súdnej kancelárii doručiť uvedené uznesenie sťažovateľovi, jeho obhajcovi a Okresnej prokuratúre Trnava a následne predložiť spis krajskému súdu na rozhodnutie o odňatí veci z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej voči všetkým sudcom okresného súdu,

- na č. 1. 555 až 557 boli v uvedenom spise pripojené vyjadrenia všetkých sudcov okresného súdu k námietke zaujatosti podané v období od 28. apríla 2006 do 4. mája 2006,

- 23. apríla 2006 bol spisový materiál v predmetnej veci za účelom rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti doručený krajskému súdu,

- 27. apríla 2006 bol daný pokyn súdnej kancelárii na zadováženie vyjadrení sudcov krajského súdu k sťažovateľovej námietke zaujatosti a následné predloženie spisu najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o jeho návrhu na odňatie veci krajskému súdu,

- 11. mája 2006 bol spis v uvedenej veci predložený najvyššiemu súdu,

- 8. júna 2006 bola krajskému súdu doručená sťažovateľova „*Sťažnosť*“, ktorou požiadal, aby krajský súd prikázal okresnému súdu vo veci jeho žiadosti o prepustenie na slobodu podanej 7. marca 2006 konať a rozhodnúť,
- prípisom zo 6. júla 2006 (doručeným 11. júla 2006) okresný súd sťažovateľovi oznámil, že sa jeho „*v posledných dňoch*“ doručenými podaniami bude môcť zaoberať až po vrátení spisu z krajského súdu, ktorému bol spis zaslaný za účelom rozhodnutia o jeho námietke zaujatosti,
- 12. júla 2006 bolo krajskému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndt 18/06 zo 14. júna 2006, ktorým rozhodol, že trestná vec sťažovateľa sa krajskému súdu neodníma,
- 14. júla 2006 bolo okresnému súdu doručené sťažovateľovo podanie, ktorým reagoval na prípis okresného súdu zo 6. júla 2006,
- 7. augusta 2006 sudca krajského súdu pokynom súdnej kancelárii nariadil neverejné zasadnutie na 8. august 2006,
- 8. augusta 2006 krajský súd uznesením sp. zn. Nto 76/2006 rozhodol, že trestná vec sťažovateľa vedená okresným súdom pod sp. zn. 30 T 21/05 sa tomuto súdu neodníma (uznesenie krajského súdu bolo 18. augusta 2006 doručené okresnému súdu),
- na č. l. 593 v spise bola pripojená odpoveď predsedníčky okresného súdu z 10. augusta 2006 na sťažovateľovu sťažnosť na prieťahy v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu.
- 17. augusta 2006 bolo okresnému súdu prostredníctvom najvyššieho súdu doručené podanie sťažovateľa, v ktorom reagoval na oznámenie najvyššieho súdu o postúpení jeho predchádzajúceho podania okresnému súdu,
- 22. augusta 2006 bolo okresnému súdu prostredníctvom najvyššieho súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým doplnil svoje predchádzajúce podanie doručené okresnému súdu 17. augusta 2006,
- 24. augusta 2006 okresný súd uznesením sp. zn. 30 T 21/05 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu,
- 6. septembra 2006 bola sťažovateľom podaná sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 24. augusta 2006,

- 12. septembra 2006 bol spisový materiál v predmetnej veci predložený najvyššiemu súdu,
- 21. septembra 2006 krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 99/06 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 24. augusta 2006,
- 16. októbra 2006 bolo uznesenie krajského súdu z 21. septembra 2006 doručené okresnému súdu (uznesenie bolo následne doručené 20. októbra 2006 sťažovateľovi a 17. októbra 2006 Okresnej prokuratúre Trnava).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz

„speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybnit' zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 - 36).

Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006 došlo k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti jeho väzby postupom okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu.

Zo spisového materiálu v predmetnej veci vyplýva, že okresnému súdu bola uvedená žiadosť sťažovateľa doručená 7. marca 2006. Okresný súd o nej rozhodol uznesením z 24. augusta 2006.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ v priebehu konania využil svoje procesné právo a 14. marca 2006 podal námietku zaujatosti smerujúcu proti všetkým sudcom okresného súdu aj krajského súdu. Spisový materiál v tejto veci musel byť následne v dôsledku tejto skutočnosti odstúpený až najvyššiemu súdu, pričom rozhodovanie o tomto procesnom práve sťažovateľa taktiež prispelo k predĺženiu uvedeného konania.

Podľa zistenia ústavného súdu však aj vykonanie jednoduchých, na čas a prípravu nenáročných úkonov súvisiacich s odstúpením spisu na rozhodnutie o námietke zaujatosti sťažovateľa trvalo súdom zúčastneným na rozhodovaní v predmetnej veci s prihliadnutím na predmet tohto konania neprimerane dlho (okresnému súdu trvalo získanie vyjadrení sudcov týkajúcich sa vznesenej námietky zaujatosti sudcov a doručenie spisu krajskému súdu od 14. marca 2006 do 23. apríla 2006, t. j. 39 dní, krajskému súdu vykonanie obdobných úkonov trvalo od 24. apríla 2006 do 11. mája 2006, t. j. 18 dní).

Konanie okresného súdu o prepustení sťažovateľa z väzby začalo 7. marca 2006 a skončilo 24. augusta 2006 a napriek tomu, že bolo potrebné rozhodovať o námietke zaujatosti sťažovateľa, ústavný súd považuje celkovú dobu rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby za neprimerane dlhú.

Z uvedeného vyplýva, že k spomaleniu predmetného konania došlo hlavne v dôsledku postupu okresného súdu, ktorý predovšetkým pri vykonávaní úkonov súvisiacich s podanou námietkou zaujatosti nekonal urýchlene a neodkladne napriek tomu, že si to povaha, resp. predmet tohto konania vyžadoval.

Zo spisu je taktiež zrejmé, že s nedostatočnou starostlivosťou a rýchlosťou v uvedenej veci postupoval aj krajský súd po doručení rozhodnutia najvyššieho súdu o neodňatí veci krajskému súdu (12. júla 2006) vzhľadom na to, že o neodňatí veci okresnému súdu rozhodol až uznesením z 8. augusta 2006, t. j. po 27 dňoch a ďalších 10 dní potreboval na doručenie tohto rozhodnutia spolu so spisom okresnému súdu (18. augusta 2006), ktorý následne vo veci rozhodol 24. augusta 2006.

V dôsledku sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 24. augusta 2006 bol spis v tejto veci 12. septembra 2006 doručený krajskému súdu. Krajský súd síce už 21. septembra 2006 (t. j. 9 dní po doručení spisu) v predmetnej veci rozhodol, avšak doručenie tohto rozhodnutia a spisu okresnému súdu mu trvalo až do 16. októbra 2006, t. j. 25 dní.

S ohľadom na uvedené, ako aj na znemožnenie možnosti kontroly väzby v krátkych intervaloch v dôsledku postupu súdov zúčastnených na tomto konaní, ústavný súd konštatuje, že celkovú dĺžku tohto rozhodovania o väzbe nemožno akceptovať ani z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu, ani z hľadiska kritérií, ktoré uplatňuje ESĽP. Podľa názoru ústavného súdu toto konanie neprebehlo urýchlene a trvalo neprimerane dlho, hlavne v dôsledku postupu okresného súdu, ale aj krajského súdu, ktorým porušili právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadost'učinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk. K uhradeniu tohto finančného zadost'učinenia zaviazal okresný súd, ktorý podľa názoru ústavného súdu v prevažujúcej miere prispel k porušeniu práv sťažovateľa a tým aj k celkovej dĺžke rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podanej 7. marca 2006.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Z. C. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti), a to v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 970 Sk, t. j. spolu 5 940 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 178 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 6 296 Sk.

Ústavný súd vzhľadom na podiel, ktorým okresný súd prispel k porušeniu práv sťažovateľa v preskúvanom konaní vo výroku, prikázal uhradiť náhradu trov konania sťažovateľa v sume 6 296 Sk okresnému súdu na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008